

Kinderen van Atlas

(Ofwel: 'De Atlantiërs')

Rolf Alexander

**Kinderen
Van Atlas**

(Ofwel: 'De Atlantiërs')

“De ware geschiedenis van de Mensheid is de geschiedenis van zijn Religies”.

Max Müller (* Dessau 6/12 -1823 --- + Oxford 28/10-1900).

Uitgeverij RAMOSE B.V.

Dit boek is te bestellen via www.bol.com en bij alle boekhandels in Nederland en België onder het nummer:

ISBN-nummer: 9789402146967

Rolf Alexander is een pseudoniem van de auteur Leo Heynen.

Cover: eigen foto's van Stonehenge, de Apollo-tempel in de Ilias van Homerus.
Omslagontwerp: Chris Zomer.

Een eerbetoon aan Homerus, Plato en Diodorus van Sicilië.

Diodorus van Sicilië (Siculus): 'Bibliotheca Historica'; Deel III, 56-61:

'De Atlantiërs namelijk, die langs de Oceaan vruchtbare gebieden bewonen, onderscheiden zich zeer van hun burenen door vroomheid ten aanzien van de Goden en mensvriendelijkheid tegenover vreemden, en beweren dat bij hen de Goden geboren zijn. En dat, wat hierover bij hen wordt verteld, klopt ook met wat de voortreffelijkste der Griekse dichters (Homerus) schrijft, wanneer hij Hera laat zeggen: 'Want ik ga bezoeken aan de grens van de voedende Aarde Oceanos, de Oorsprong van de Goden, en de Almoeder Tethys.' (Homerus : Ilias XIV - vs 200).

INHOUD:

<u>Voorwoord</u>	Blz. 11
-------------------------------	---------

<u>Inleiding</u>	Blz. 15
-------------------------------	---------

Hoofdstuk: 1. OP ZOEK NAAR HET VERLEDEN.

1.1. Het oude Europa	Blz.: 19
-----------------------------------	----------

- IJstijdgrotten, 19
- De prehistorie, wieg van de beschaving, 21
- Glozel, 24
- Het schrift ontstond in Europa, 27
- Na de IJstijd, 28
- Moedergodinnen, 30
- Aziaten en Afrikanen in dit werelddeel, 32
- 'Indianen' ontdekken Europa, 36
- Archaisch 'Science Fiction', 44
- Europese dolmens en obeliskken, 48
- Dolmens zijn kunstmatige grotten, 49

1.2. Opnieuw Afrikanen	Blz.: 53
-------------------------------------	----------

- De Sahara, met olifanten, 53
- Mummificeren, 56
- Ogenshijnlijke wereldrampen, 61
- Ötzi, de man van het Ötztal, 64
- Boogschutters en hun Maritieme Klokbekeercultuur, 66

Hoofdstuk: 2. DE HEUVEL VAN POSEIDON.

2.1. De Atlas – Dynastie	Blz.: 72
---------------------------------------	----------

- Rond 3300 v.C., 72
- Het geslacht van Atlas, 72
- Europa rond 3300 v.C., 73
- Orkney, een Schots Pompeji, 74
- Ca. 2500 v.C., 77
- Vershuiving van Megalietenbouw, 79
- De mensen van Orkney, 80
- Plato, en Solon de Wijze, 83
- Trojaanse ATLAS-dynastie, 86
- Het Huis van Troje (Ilion), 89

2.2. Twee geschiedenissen in Eén	Blz. 90
---	---------

- Plato en Herodotus, 90
- Plato en Homerus, 91

- Troje (Ilion) 'omringd door stenen cirkels', 93

Hoofdstuk: 3. DE OORLOG VAN HELLAS TEGEN ATLANTIS.

3.1. De voorgeschiedenis.....Blz.: 97

- Troje, de steile stad, 97
- De Apollo Tempel, 99
- Niet Goden, maar Godinnen krijgen de schuld, 103
- De Gouden Twistappel, 106
- Helle wordt Helena, 110
- De stad Athene, 112

3.2. Het Hoogheilig Kythera versus het Heilig Ilion Blz. 114

- Met 1200 schepen, 114
- Iphigeneia, 115
- De Trojaanse Oorlog, 117
- Hard bewijs voor een religieus conflict, 120
- De EDDA – en andere teksten, 123
- 'De Wessex Cultuur', 131
- Achilles diepe wrok, 134
- Patroklos' dood, 138
- Poseidon en Apollo vergeefs op de bres voor Troas, 152

Hoofdstuk 4: ROEM VOOR HET RIJK VAN ATLANTIS

4.1. De nasleep van de oorlog en het Vergelijk.....Blz. 158

- Ontreddering alom, 158
- Het Godenvergelijk, 161
- De wieg van de nieuwe Atlantis-koningen, 165
- Circe en Calypso, dochters van Helios en de Titaan Atlas, 167
- Faeaken uit de dansvlakten van Afrika gevlucht, 170
- Norombega aan de riviermonding, 174
- Vergelijken, 178
- Bij de Faeaken treft Oost en West elkaar, 181
- Nogmaals het Vergelijk, 188
- De stad Athene, 190
- De koningen van Atlantis waren Goden, 191
- Odysseus keert terug naar Ithaca, 194
- Poseidon's Lichtbaken in Zee, 197
- Ook naar de Amerika's, 198
- De Canarische Eilanden, 199

4.2. Koningen van een paradijselijke Vrede en Welvaart.....Blz. 201

- Nogmaals de Faeaken, 201

- De Hyperboreeërs, 201	
- De Atlantiërs, 211	
- Gadirië, 213	
- Atlas en de Tuin der Hesperiden, 216	
- Vanaf ca. 1830 v.C. 'de Gouden Tijd', 219	
- Instrumenten, 224	
- Zonnesymbolen, 226	
- Hemelschijf en gouden Maanhoeden, 229	
4.3. De ondergang van Atlantis.....	Blz. 231
- Europa rond 1600-1500 v.C., 231	
- Plato wijst 'Godenterreur' af! 233	
- Homerus' formuleringen van de ramp, 237	
- Einde Noord-Europese Megalietenbeschaving, 242	
 Naschrift.....	 Blz. 247
- De Hettieten uit Gadirië, 247	
- Geen Troje in Turkije, 255	
 <u>Kaart 1:</u> BRON: Roger Joussaume: Dolmen-bouw vanaf ca. 5200 tot 2500 v.C.	
<u>(excl. steencirkels en andere Menhirs.): pag. 50.</u>	
 <u>Kaart 2:</u> Fig. 1: Europese Megalietenbouw, incl. menhirs, vanaf 5500 tot ca.	
1500 v.C.. BRON: P.R. Giot: <u>'Vorgeschichte in der Bretagne': pag. 244.</u>	
 <u>Appendix – I: 'De Godenoorlog = De Trojaanse Oorlog'.....</u>	Blz. 258
<u>Appendix – II: 'De donkere of duistere Eeuwen'.....</u>	Blz. 264
<u>Appendix – III: 'De Argonautika of Tocht der Argonauten'</u>	Blz. 272
 Bibliografie, en andere bronnen.....	Blz. 275

Voorwoord.

Rond 1600-1500 v.C. werd het vasteland van wat nu Griekenland heet, slechts schaars bewoond, en wel door een eenvoudige boerenbevolking. Roland Schiller formuleert het zo:

'In de tijd van de (vulkaan)uitbarsting van Santorini (het eiland Thera) werd Griekenland (het vasteland, RA=Rolf Alexander) bewoond door primitieve Helladische stammen, waarvan het culturele niveau weinig hoger was dan dat van de minder geavanceerde stammen van Amerika, toen Columbus daar landde.¹

En Keith Branigan en Michael Vickers noteren in hun boek²:

'De eerste Grieken . . . ; . . . drongen een aantal strak georganiseerde groepen beroepssoldaten Griekenland binnen. Zij beschikten over een nieuw wapen, dat op de eenvoudige boerenbevolking van Griekenland een uiterst angstaanjagende uitwerking had: strijdwagen en paard, aldus Professor S.Marinatos.³

Volgens de beschrijvingen van Roger Joussaume⁴ bouwden deze Myceners megalieten graven, zoals die voorheen werden gebruikt in West Europa en Zuidoost Spanje. Weinig mensen zijn er zich vandaag de dag van bewust dat in West en Noord Europa al zo'n 2000 jaar indrukwekkende megalietmonumenten werden opgericht voordat er langs Nijl en Eufraat iets belangrijks gebeurde. Europa had die eerste twee millennia (van ca. 5300 – 3300 v.C.) een absolute voorsprong, ja zelfs een monopolie.

Op een van de sarsen-stenen van Stonehenge in Engeland lieten de bouwers een 'Myceense dolk' achter, lang voordat ze met hun strijdwagens in Griekenland arriveerden.

Dit alles is bevestigd door nauwkeurig archeologisch onderzoek: de eerste megalietmonumenten, zogenaamde schachtgraven, sterk gelijkend op oudere uit noordwest Europa, verschenen pas vanaf ca. 1500 v.C. in Griekenland. Dit was nadat er blijkbaar een natuurramp zonder weerga had plaats gevonden,

¹ Ronald Schiller: 'Verre Geheimen', Mysterieën uit de oudheid ontrafeld, blz. 105. Uitgeverij BIGOT & VAN ROSSUM BAARN.

² Keith Branigan en Michael Vickers: 'HELLAS, the civilizations of ancient Greece (pag.64)

³ Bedoeld is prof. Spyridon Nikolaou Marinatos (1901-1974) van de Atheense universiteit.

⁴ Roger Joussaume: 'Des Dolmens pour les Morts, Les mégalithismes à travers le monde' (in het Engels beschikbaar als: 'Dolmens for the Dead').

welke een einde lijkt te hebben gemaakt aan de oogverblindend mooie Minoïsche beschaving van Kreta en eilandjes in de buurt. De Minoïsche invloed bleef evenwel in het oostelijk deel van de Middellandse Zee nog geruime tijd in stand.

Na genoemde natuurramp arriveerden onverwachts dus nieuwe mensen die we Myceners zijn gaan noemen. Zij bezaten die superieure wapens en strijdwapens, kennis op velerlei gebieden en een verfijnde megalietenbeschaving. De Myceners kwamen uiteraard niet uit de lucht vallen, noch doken zij op uit een nog immer niet ontdekte beschavingsterp ergens in Centraal Azië. Waar zij wel vandaan kwamen en wie zij waren, willen we in dit boek trachten aan te tonen.

Emoties mogen bij het beoordelen van wetenschappelijke gegevens en aangedragen feiten eigenlijk geen rol spelen. Toch willen we vooraf stellen, dat de geschiedenis van 'de Grieken' nog veel fantastischer is dan we tot nu toe al dachten. Met het ware verhaal over de Trojaanse Oorlog verliezen zij namelijk niet een stuk geschiedenis, maar krijgen ze er juist een bij; een dat van veel grootser allure is dan ze zelf ooit hadden kunnen verzinnen. En waar zich die 'Griekse' geschiedenis precies afspeelde, wordt dan van ondergeschikt belang.

De aanwezigheid der nieuwkomers vanaf ca. 1500 v.C. respectievelijk ca. 900 v.C., toen een nieuwe golf mensen uit het noordwesten, 'Doriërs' geheten, aankwam op het Griekse vasteland, en vele daar aanwezige Myceners zich verspreidden over het Westen van Klein-Azië en later op de vele grote en kleine eilanden, tot en met Sicilië en de laars van Italië toe, zijn ons grotendeels bekend uit de geschiedenisboeken, de literatuur, en meer recent uit de archeologie.

Maar aan deze bekende feiten gaat nog een heel ander verhaal vooraf, een geschiedenis die wij slechts konden reconstrueren door minutieus het werk te bestuderen van talloze archeologen en andere wetenschappers in combinatie met o.a. Griekse overleveringen. Ons aandeel beperkte zich daarbij tot het bijeenzoeken en vervolgens in elkaar zetten van al die door anderen gevonden puzzelstukken.

Tot in de recente geschiedenis werd er van uitgegaan, dat er heel vroeger in Europa na de IJstijd niets interessants was gepresteerd. Andere continenten hadden schitterende beschavingen voortgebracht, maar Europa was jammerlijk achtergebleven.

Een nieuwe wetenschap, de archeologie, en een nauwkeurige mogelijkheid om de ouderdom van allerlei zaken vast te stellen, de zogenaamde C-14 methode, hebben daarin drastisch verandering gebracht. Periodieke natuurrampcatastrofes, die

vele volken naar verre oorden deden wegvluchten, blijken Europa, en als gevolg daarvan ook onze kijk op haar geschiedenis, parten te hebben gespeeld.

Het 'Europa der Barbaren', "waar nooit iets gebeurd zou zijn", zo blijkt uit de gegevens die ons ter beschikking zijn gekomen, heeft in werkelijkheid een oudere beschaving gekend dan die in het Nabije Oosten, voortgebracht door volkeren van allerlei kleur, van allerlei ras.

En waarom wordt dat dan niet in onze scholen verteld, en aan de jeugd onderwezen? Waarschijnlijk omdat er iets mis is met 'ons systeem'. Een bekend Nederlands oudhistoricus schreef medio mei 2016 op zijn website. Wij citeren:

*"Een oudhistoricus houdt zich bezig met de tijd waarin de menselijke beschaving – hoe je dat begrip ook wil definiëren- is ontstaan en omdat hij een historicus is, beperkt hij zich tot de geschiedenis. De geschiedenis begint per definitie wanneer we teksten hebben. Een historicus die zich bezig houdt met de Prehistorie (letterlijk: "voor-geschiedenis") zou een **contradictio in terminis** zijn. Prehistorie is het werk van archeologen."*

Beroepsmatig weet een oudhistoricus in principe dus niets over de prehistorie en de archeologische ontdekkingen uit die periode.

Archeologen noteren wat ze vinden. En soms beschrijven ze wat hen speciaal is opgevallen. Zo suggereert de Franse archeoloog Roger Joussaume regelmatig in zijn befaamde boek (zie voetnoot 4), dat de megalietencultuur in Europa is ontstaan, en zich van daaruit over de wereld heeft verspreid. Daarbij geeft hij nogal eens zelfs de volgorde in tijd en plaats aan, hoe en waar deze zich ontwikkelde. Maar er bestaan helaas geen prehistorici, bij wie hij gehoor zou kunnen vinden. En oudhistorici hebben nauwelijks of geen weet van de gebeurtenissen in 'prehistorisch Europa'. En als gevolg daarvan wordt de wereld van de mensen, die vroeger op dit continent woonden, soms nog steeds weggezet als achterlijk en zonder eigen beschaving.

Men kan moeilijk volhouden, dat volkeren die geen schrift hebben of door culturele of religieuze taboe's hun ervaringen niet mogen noteren, geen beschaving zouden hebben, wat de archeologie in hun leefgebied ook aan opzienbarende zaken aantreft. Hier ligt dus een interessant terrein braak. Het is een enorme blinde vlek, welke buiten de archeologie door geen enkele wetenschappelijke discipline wordt ingevuld.

Om een begin te maken hebben wij daarom oude (maar pas veel later op schrift gestelde) verhalen en geschiedenissen van volkeren, die in het verleden aantoonbaar zijn verhuisd of gevlucht, gecombineerd met archeologische feiten.

De logische conclusies die daaruit voortvloeien, zijn moeilijker te bewijzen, want de gegevens worden 'afgeleid, of indirect' verkregen. Maar geschreven teksten zelf kunnen ook vol fouten en bedrog zitten.

In de hierna volgende Inleiding vindt u een greep uit de beschrijvingen, die Homerus in zijn heldendichten en Plato in zijn dialogen geven over vooral Engeland en het Kanaaleiland Jersey. In dit geval beschikken we o.i. dus wel degelijk over oude teksten om de geschiedenis te kunnen herschrijven.

Bovendien citeren we enkele moderne wetenschappers die de Britse Wessex-cultuur en de Kanaal Bronstijd met de Hilversum-cultuur linken aan de tijd en beschaving die Homerus beschrijft.

Inleiding.

Aangezien de strijd om Troje zich niet in West Turkije kan hebben afgespeeld, zoals oude Grieken als Aristoteles al beweerden, en zoals steeds meer moderne onderzoekers concluderen, moest ook dat onderwerp hier onderzocht worden. Aan het einde van dit boek komen de feiten daarover in een Naschrift ter sprake. Waar de verhalen uit Homerus' Epen, 'de Ilias' en 'de Odyssee', dan wel geplaatst moeten worden, kan slechts door archeologische en andere wetenschappelijke gegevens worden vastgesteld. En hoewel dit boek om voor de hand liggende redenen begint in de Europese grotten tijdens de laatste IJstijd, komt dat aspect pas vanaf ca. 3300 v.C. aan de orde. Want omdat Homerus zingt over een 'Troje omringd door stenen cirkels' hebben wij gemeend dat volk te moeten volgen, dat in lang vervlogen tijden de oudste steencirkels van Er-Lannic bouwde, welke nu als een dubbel hoefijzer in zee staan in het belangrijkste megalithische centrum van de wereld: Carnac en omgeving in het Franse Bretagne.

Rond 3300 v.C. laten wij hen vertrekken naar de Orkney Eilanden boven Schotland, omdat daar de volgende steencirkels werden gebouwd, en wel tussen 3300 en 2500 v.C. En na die tijd treffen wij Homerus en Plato aan op het Brits/Ierse Eilandenrijk. Nergens ter wereld komen hun nauwkeurige beschrijvingen werkelijk letterlijk voor behalve daar. De dichter van de eerste versie van de Ilias en de Odyssee kende die wereld persoonlijk. Laten we enkele voorbeelden geven:

Dardanië en Troas resp. Atlantis-eiland:

- 1) Volgens Homerus kwam koning Dardanus van een eilandje, toen hij zich in het midden van het nieuwe land vestigde, dat hij Dardanië noemde. Volgens onze analyse is dat eilandje een van de Orkney-eilanden, en vestigde Dardanus zich met zijn volk in het Peak-district in midden Engeland. Niet alleen verschijnen daar dan steencirkels, zoals op Orkney. In het Peak-district treffen we ook het heel speciale Orkney aardewerk aan.
- 2) Precies daar bouwde Poseidon een burcht voor zijn geliefde Clito en versterkte de heuvel door hem steil te maken. Wij hebben Poseidon's heuvel geïdentificeerd als het huidige Peveril (castle) in Castleton.
- 3) Zowel Homerus als Plato vermelden koud- en warmwaterbronnen. We vonden die ter plaatse: de warme bronnen in het hiervoor beroemde stadje Buxton.

- 4) Koning Tros en zijn zoon Ilos verhuisden volgens Homerus naar 'de winderige Vlake van Troje', die wij herkenden in 'de winderige Salisbury Plains'. Hier in het zuiden bevindt zich het tweede concentratiegebied van Orkney-aardewerk. En nergens vind je zoveel steencirkels als juist daar.
- 5) Ten zuiden daarvan ligt in zee het eiland Lesbos (Wight).
- 6) Homerus en Plato noemen beiden het eiland 'hoog'; het ligt 'als een schild op het water'. En inderdaad, wanneer men van Dover richting Wight vaart, kijkt men tegen de hoge witte krijtrotsen aan.
- 7) Plato schrijft over Atlantis dat het eiland vanwege het gunstige klimaat twee oogsten per jaar oplevert. Ditmaal is het Diodorus van Sicilië, die bevestigt dat, volgens de overlevering, Apollo vanwege het heerlijke klimaat regelmatig naar het eiland in het noorden gaat, waar de Hyperboreërs wonen die hem eren in zijn ronde tempel. Het eiland kent twee oogsten per jaar.
- 8) Homerus zingt over het steile Troje, 'omringd door stenen cirkels'. Uitgravingen hebben aangetoond dat Avebury helemaal voldoet aan 'dat steile'. De gracht er omheen was uitgegraven in het zand en uitgehakt in de daaronder liggende rots. En steencirkels vindt men in die contreien bij de vleet, zoals nergens ter wereld.
- 9) In de Ilias worden twee rivieren genoemd, de Skamander en de Simoëis, die daar in de buurt naar het zuiden stromen en, heel toevallig, op dezelfde plaats in zee uitmonden. Dit is op onze planeet een zeldzaamheid, maar ten zuiden van Avebury gaan inderdaad de Avon en de Stour zuidwaarts en bereiken op dezelfde plaats de zee.
- 10) Koudwaterbronnen treft men o.a. aan in Wells. Van warmwaterbronnen in Bath genoten de Romeinen destijds. Maar ook in Bristol bestaan warme bronnen.
- 11) Ten zuiden van Avebury stootten wij op de 'West Kennet Long Barrow', ongetwijfeld de hoge tombe van Ilos uit de Ilias.
- 12) Dit epos beschrijft het heerlijke bronwater bij Troje. Bij Avebury vonden wij dat: het water van Swallowhead Spring, de bron van de rivier de Kennet.
- 13) Homerus beschrijft, hoe er in de buurt van Troje in de Vlake de ronde, door mensenhanden opgeworpen, heuvel Batieia ligt, waar men omheen kan lopen. Deze heuvel wordt tegenwoordig Silbury Hill genoemd. Hij ligt twee kilometer van Avebury, en iets ten westen van de hoge tombe van Ilos.
- 14) Wanneer de krijgers der Achaeërs vanuit hun kampement bij zee naar Troje optrokken, kwamen zij langs de Apollo tempel. Precies daar ligt nu

Stonehenge. In een van de grote zuilen van dit indrukwekkend monument is een Myceense dolk gebeiteld. En dat gebeurde lang voordat de Myceners in het huidige Griekenland arriveerden.

- 15) In een van de homerische vergelijkingen wordt gewag gemaakt van een graftombe waar een zuil boven op staat. Wie ooit in Carnac/Bretagne is geweest, heeft die kunnen bezichtigen en bewonderen.

Odysseus' eiland Ithaca.:

- 16) Wanneer Odysseus naar huis wordt gebracht, vaart men richting vasteland. Bij Kaap Malea, de uiterste punt van Normandië, (nu: Golf van St.Malo met een soms zeer sterke stroom) worden ze door een sterke noordenwind voorbij Kythera (Bretagne) geblazen.

- 17) Zo missen ze Ithaca (het Kanaaleiland Jersey), Odysseus' eiland, waar in de buurt nog meer eilanden liggen (zegt hij). Tegenwoordig heten die: Guernsey, Sark, Herm en Alderney, alsmede een aantal kleine eilandjes.

In de Ilias, in boek XIII, vanaf vers 96 volgt een verdere beschrijving van Ithaca:
'En daar is een haven, van Phorcys, de oude man van de zee. Aan de monding liggen twee uitspringende kapen, landtongen die zich om de haven heen buigen. Deze houden de machtige golven buiten tegen, welke opgezweept worden door de gierende winden. Maar binnen liggen schepen met talloze banken op hun ligplaats, onaangemeerd omdat ze geen kabel nodig hebben. En aan het eind van de haven staat een olijfbom met strakke bladeren. Een grot is dichtbij, schemerig duister en bekoorlijk, gewijd aan de nimfen, die Najaden worden genoemd.'

- 18) Het eiland Jersey heeft alles wat Homerus beschrijft : de berg, het rotsachtige van grote gedeeltes van het eiland, en dan heel verrassend de grote "haven" aan de zuidkant, met twee ver in zee uitspringende landtongen. Zelfs de grot ontbreekt niet op Jersey: "La Belle Hougue"⁵.

- 19) Poseidon wil ten afscheid nog eenmaal een staaltje van zijn macht tentoonspreiden. Wanneer Odysseus veilig thuis is, en de Faeaken huiswaarts keren, verandert hij hun schip in een groot rotsblok. En dat schip der Faeaken ligt nog steeds, niet ver weg, als een groot rotsblok in zee, "vastgeworteld op de bodem", zoals Zeus had gesuggereerd. Het heet tegenwoordig Groznez, en men heeft er een vuurtoren op geplaatst om de passerende schepen te waarschuwen voor de gevaren (die van de kant van Poseidon nog immer dreigen).

- 20) Zo zijn er nog wel meer zaken, maar die komt de lezer wel tegen in het boek. Wij durven te stellen dat de beschrijvingen van Homerus en Plato

⁵ Zie "Kanaal-eilanden (Insight Guides), blz. 118.

nergens op deze aarde zo treffend juist te vinden zijn buiten deze Eilanden. Er is geen twijfel mogelijk: wij hebben het Land van Atlas en van Priamus gevonden.

Moderne wetenschappers.

21) De Britse prof. Barry Cunliffe schrijft b.v. over de Wessex-cultuur in Zuid Engeland in de eerste helft van het 2de millennium v.C.⁶ :

'Het leek erg veel op de soort maatschappij, welke wordt geschilderd in de werken van Homerus'.

22) Wij citeren verder Alison Sheridan (zie par. 3.2.) over activiteiten op de oceaan in dezelfde periode:

'Zoals Needham (2005) en anderen al hebben gesuggereerd, kan er ook wel een element van 'een heldhaftige reis' bij gekomen zijn, met avonturiers van goede huize, die aan prestige wonnen door het ondernemen van reizen over lange afstanden, zoals Odysseus dat deed.'

23) Verdere duidelijke overeenkomsten volgen in de tekst van dit boek.

⁶ Prof. Barry Cunliffe: 'The Celts, A Very Short Introduction' (pag.94/5).

Hoofdstuk 1: OP ZOEK NAAR HET VERLEDEN.

1.1. Het oude Europa.

IJstijdgrotten.

De Europese grotten en de daarmee samenhangende kunst die vanaf het midden van de 19de eeuw werden herontdekt, verbluften vele mensen in Europa, opgegroeid als ze van jongs af aan waren met de gedachte, dat er in hun werelddeel in vroeger tijden door mensen nooit iets was gepresteerd en dat hun voorvaderen eigenlijk wilden waren geweest, totdat Julius Caesar en het Christendom te vuur en te zwaard 'de beschaving waren komen brengen'.

In eerste instantie vatte dan ook al snel bij een aantal personen de overtuiging post, dat er bij de grottenkunst bedrog in het spel moest zijn. Maar op den duur bleek deze beschuldiging niet houdbaar, toen op meer en meer plaatsen zulke vondsten werden gedaan, vaak door mensen die op speurtocht gingen. Veel grotten met magische tekeningen en andere zaken werden echter per toeval ontdekt. Heel bekend is de in 1940 door enkele schooljongens gevonden grot van Lascaux even buiten Montignac-sur-Vézère in de Dordogne, aan de weg naar Les Eyzies, een plaats die door archeologen wel **'de Laat-Paleolithische hoofdstad van de wereld'** wordt genoemd. Binnen enkele dagen kwam abbé Breuil bij hen en rapporteerde dat het inwendige van de Lascauxheuvel **'het Versailles van de prehistorie'** was ⁸."

Van recenter datum nog is de 'Grotte Chauvet Pont d'Arc' in de Ardèche.

Alles begon eigenlijk in 1879 in het Noord-Spaanse Altamira, een aanduiding welke 'hoge uitkijk' betekent. Het is prachtig gelegen, zo'n vier kilometer van de Spaanse noordkust, in Cantabrië, nabij het dorp Santillana del Mar, 30 km ten westen van de Baskische stad Santander.

Het gebied is doorzeeft met spelonken en grotten. Maar pas in 1868 werd de nu wereldberoemde Altamira-grot toevallig ontdekt. Vele duizenden jaren eerder was deze blijkbaar tijdens natuurgeweld, evenals veel andere grotten, door een steenmassa afgesloten.

In dat jaar 1868 probeerde een jager zijn hond te redden, nadat deze bij de jacht op een vos plotseling door een smalle spleet in de grond was verdwenen. De

⁷ Zie pag. 44 van "Het Epos van de mens", een ELZEVIER Uitgave, samengesteld door de redactie van "Life"

⁸ Zie pag. 45 van "Het Epos van de mens", een ELZEVIER Uitgave, samengesteld door de redactie van "Life"

opening was veroorzaakt door een omgevallen boom. De landeigenaar, markies Don Marcello Sanz de Sautuola sloeg aanvankelijk weinig acht op de rotswanden en de bodem van de grot, en hij liet deze dan ook uit veiligheidsoverwegingen met een poort afsluiten. Maar toen hij in 1878 in Parijs een tentoonstelling over prehistorische wapens en werktuigen bezocht, werd hij als beginnend amateurarcheoloog nieuwsgierig of er zich in 'zijn grot' wellicht ook dergelijke voorwerpen bevonden. Bij nader onderzoek vond hij inderdaad een grote hoeveelheid vuistbijlen, pijlpunten, stenen messen en naalden uit het Stenen Tijdperk. En toen de markies op zekere dag weer eens op zijn knieën in het puin aan de ingang van de grot lag, klonk er uit een lage zijruimte de gesmoorde kreet van zijn negenjarig dochttertje Maria: "Papá, mira! Toros pintados! (Papa, kijk! Geschilderde stieren!)

Niet lang daarna noteerde Don Marcello opgewonden: "Bizons, herten, paarden, everzwijnen, mensenhanden....".

In 1880 liet de achtenveertigjarige civiele ingenieur Sautuola, die veel van Spanjes spoorwegen had aangelegd, zijn bevindingen in een bescheiden pamflet met tekeningen het licht zien op een bijeenkomst van het Archeologisch Congres te Lissabon. Maar Franse specialisten onder leiding van Gabriel de Mortillet en Emile Cartailhac beschuldigden hem onmiddellijk van vervalsing. Een Spaanse deskundige verkondigde zelfs, dat de schilderijen niets weg hadden van kunst in de Oudheid, of in Assyrië en Fenicië. Het zou wel gemaakt zijn door een modern kunstenaar die de markies in die tijd bezocht had.

Marcello Sanz de Sautuola was verbijsterd en geschokt, en bij thuiskomst liet hij de grot opnieuw afsluiten.

'De eminente wetenschappers verwaardigden zich niet eens een bezoek aan Altamira te brengen om de schilderijen zelf te bekijken. Als werken van een dergelijke ouderdom werkelijk bestonden, zo redeneerden zij, dan zouden ze gevonden zijn in een van de historische 'bakermatten' van de beschaving, Egypte, Mesopotamië, India of China, en niet in de culturele woestenij van Noord-Spanje⁹ '.

Maar toen er in de jaren daarna meer gelijksoortige vondsten werden gedaan, sloeg de twijfel toe. Allereerst werd in 1895 in de Dordogne La Mouthe ontdekt, een grot met schilderijen en gravures. De datering uit de IJstijd werd geaccepteerd. Vervolgens stootte men op meer voorbeelden van versierde grotten in Frankrijk, zoals Font-de-Gaume en Les Comarelles, eveneens in de Dordogne. En later nog veel meer!

⁹ Ronald Schiller: 'Verre Geheimen', Mysteries uit de oudheid ontrafeld, blz. 50-51. Uitgeverij BIGOT & VAN ROSSUM BAARN.

In 1902 gaf Cartailhac zijn vergissing ruiterslijk toe, en hij bood in een tijdschrift officieel zijn excuses aan (“Mea culpa d’un sceptique”). Maar de in zijn eer aangetaste trotse Spanjaard markies Don Marcello Sanz de Sautuola was toen, als mikpunt van spot, al enige jaren dood.

Vandaag de dag heet de grot van Altamira niet minder dan *‘de Sixtijnse kapel van de Oudheid’* te zijn.

De prehistorie, wieg van de beschaving.

Inmiddels weten we dat de moderne mens zijn oorsprong had in Afrika, al is de kennis van ons verre verleden slechts uitermate schaars en fragmentarisch. Recentte vondsten in een grot in China in de vorm van 47 vroegmenselijke tanden lijken erop te duiden dat Europa lange tijd werd gemedend. Dat was een verrassing, en druiste in tegen inmiddels vastomlijnde ideeën over de verspreiding van de moderne mens.

In *Nature* van 15-10-2015¹⁰ werden deze tanden beschreven. Ze zijn aangetroffen in een 80 tot 120 duizend jaar oude bodemlaag in de Zuid-Chinese provincie Hunan, d.w.z. tienduizenden jaren ‘te vroeg’. In die tijd werd Europa blijkbaar overgelaten aan de wat ruigere Neanderthalers; wellicht omdat het daar toen te koud was. De geschiedenis van de ‘Homo sapiens’ lijkt veel complexer dan we bevroedden. Zijn beschaving ontstond langzaam, op allerlei plaatsen, en ontwikkelde zich geleidelijk daar waar groepen mensen elkaar ontmoetten en inspireerden.

Dit boek gaat voornamelijk over wat er in Europa gebeurde, vanaf de tijd dat hier de moderne mens arriveerde, zo’n 80.000 jaar geleden. Onder andere de ontmoeting met de Neanderthalers alhier heeft mogelijk geleid tot wat er daarna op dit continent in de loop van vele duizenden jaren heeft plaats gevonden. De Neanderthaler had een vergelijkbare herseninhoud als de moderne mens. Hij begroef zijn doden liefdevol. En volgens wetenschappelijk onderzoek zou hij zich voor een klein percentage met de homo sapiens hebben vermengd.

De Britse geleerde Richard Rudgley, die antropologie en theologie studeerde, gaf één van zijn boeken de titel:

‘Het Stenen Tijdperk, bakermat van de beschaving’.

Wij zouden hieraan toe willen voegen: ‘Dat was alleen mogelijk doordat zoveel volkeren en rassen bij elkaar inspiratie op konden doen, omdat ze elkaar door het veelvuldige reizen in de loop van die tijd ‘tegenkwamen’. En dat gebeurde

¹⁰ De Volkskrant dd. 15-10-2015, Maarten Keulemans: ‘Homo sapiens vond Europa maar niks’.

vooral in het, volgens deskundigen op dit gebied, destijds dichtstbevolkte continent ter wereld: Europa. Want ook heel vroeger al zochten volkeren de gunstigste leefomgeving op. En er zijn weinig gebieden in de wereld die zo geschikt zijn, ja 'voorbested' lijken te zijn om grote beschavingen voort te brengen als juist dat laaggelegen, gematigde Europa':

- Het klimaat is er gunstig; niet te heet, en niet te koud.
- Het is voor een zeer groot gedeelte vruchtbaar tot zeer vruchtbaar.
- Het is vanuit allerlei werelddelen redelijk gemakkelijk te bereiken.
- De verbindingswegen onderling zijn buitengewoon gunstig: met vele grillig gevormde kusten, rivieren, vlakke gebieden, enz.

Vandaar ook dat daar zo vroeg al zoveel opwindends is gebeurd. Europa bezit inmiddels, zoals onderzoek heeft aangetoond, verreweg de oudste megalietmonumenten, de oudste muziekinstrumenten (zoals een benen fluit van maar liefst 35.000 jaar oud), de oudste wielen, een van de eerste figuratieve kunst, de oudste beeldjes, het eerste koper, enz. enz.

In geen enkel ander werelddeel ook zijn er zoveel fraai beschilderde grotten te vinden, met geheime Runen ('Rune' betekent 'Geheim') en andere sacrale tekens, uit een heel ver verleden. Boeken over archeologie staan er al vele decennia vol van, en nog jaarlijks worden de meest verrassende vondsten gemeld. In een Nederlandse krant¹¹ stond naar aanleiding van een sensationele vondst in Zuid Duitsland een interessant artikel met de sprekende titel:

'Rondborstige Venus zet alles op zijn kop'.

We geven hieruit drie citaten van de prehistorisch archeoloog prof. Nicholas J.Conard, verbonden aan de Universiteit van Tübingen/Duitsland:

1. De Venus (van Hohle Fels) zet –als beeltenis van een menselijke figuur- ook anderszins de kunstgeschiedenis op zijn kop, zegt Conard. 'Zij staat aan het begin van een prehistorische iconografie van ruim tienduizend jaar van rondborstige vrouwenbeeldjes, zoals de Venus van Willendorf, waarvan er zo'n honderd bekend zijn. De traditie is dus niet in het *Gravettien* begonnen, 30-25 duizend jaar geleden, maar in het *Aurignacien*. Er is meer culturele continuïteit tussen die tijdvakken dan we dachten.'
2. 'Opmerkelijk genoeg worden beeldjes als de Venus van Hohle Fels (ca. 35-40.000 jaar oud), en andere figuratieve kunst, zoals de grotschilderingen in de Franse grot van Chauvet, zo vroeg in de Oude Steentijd alleen in Europa aangetroffen.....'
3. De mensen die uiteindelijk Europa wisten te koloniseren beschikten over een heel innovatieve cultuur, zoals de Zwabische sites laten

¹¹ Zie: De Volkskrant van zaterdag 16 mei 2009, in de kennisafdeling op pagina 3.

zien, met geavanceerde werktuigen, figuratieve beeldjes en muziekinstrumenten die allemaal niet in Afrika zijn gevonden. De culturele moderniteit lijkt zich in Europa te hebben ontwikkeld'.
Einde citaat.

Hier spreekt de archeoloog, want historici hebben vroeger geleerd, dat Europa altijd een achtergebleven gebied is geweest. En nu stapelen vlijtige archeologen ontelbare bewijzen op van het tegendeel; niet alleen over de grottentijd, maar ook over de megalietenperiode. Dat echter de gedachte heeft post kunnen vatten dat Europa geen oude geschiedenis heeft, geen eigen beschaving heeft voortgebracht, komt voornamelijk door twee oorzaken. En het lijkt zinvol deze hier even aan te stippen:

1) Het meest bekend zijn de uitspraken van Griekse en Romeinse schrijvers, die boos waren vanwege aanvallen op Delphi en Rome door 'barbaren uit het Noorden'. Dat hun eigen voorouders zélf uit dit Noord-Europa afkomstig waren, wisten ze niet (meer).

2) Door natuurrampen is meerdere malen een groot deel van de elite uit Europa vertrokken. Dat begon al op het einde van de plotseling verdwenen IJstijd. Kort daarna treffen we in Turkije en Syrië culturen aan van mensen, die dezelfde (zeer bijzondere) magische symbolen gebruiken als in de (veel oudere) Europese IJstijdgrotten zijn te bewonderen. Daarna in ca. 3300 v.C. en ca. 2500 v.C., vervolgens tegen ca. 1500 v.C. en opnieuw rond 900 v.C. loopt Europa steeds weer voor een deel leeg. Plato vermeldde de rampen in zijn dialogen Timaeus en Critias, maar de archeologie heeft het ook kunnen constateren doordat er in die periodes een golf van megalietmonumenten over de wereld gaat, een tsunami van beschaving als het ware met daarmee tevens: heilige symbolen, wiskunde en astronomie, koper, daarna brons en tenslotte ijzer, verder met verhalen en ideeën, enz., allemaal stammend uit dit dichtbevolkte Europa, waar vele verschillende volkeren en rassen steeds weer samen waren gekomen.

Wat we in Europa uit die lang vervlogen tijden vooral missen, zijn kunstwerken, en kleinoden. Maar het is logisch dat men metalen kostbaarheden bij een vlucht zoveel mogelijk meenam, op karren en eventueel strijdagens gebonden. Wat achter bleef waren huizen en zelfs schitterende paleizen van HOUT. Daarvan bleef uiteindelijk niets meer over om getuigenis af te leggen. Daarom is ook wel voorgesteld om de periode vóór het metaal 'de Houttijd' te noemen.

Maar de 'botten der Goden' nam men niet mee: grote, zware stenen, megalieten genaamd. En dat zijn de onomstotelijke bewijzen van geweldige menselijke activiteit en prestaties in het Europa van na de IJstijd.

Glozel.

In de Franse Auvergne in de buurt van Clermond Ferrand werd in Glozel, een gehucht bij het dorpje Ferrières-sur-Sichon, in de heuvels ten zuidoosten van de stad Vichy, in het eerste kwart van de 20ste eeuw een bijzondere ontdekking gedaan. We schrijven het jaar 1924. Emile Fradin, nog geen 17 jaar oud, is met zijn vader, zijn grootvader en zijn zus Yvonne afgedaald naar het stukje grond dat opa Claude Fradin jaren daarvoor van zijn spaarcenten had kunnen kopen. Emile ziet een van hun twee koeien plotseling op een helling boven het stroompje 'le Vareille' met één poot in de grond zakken. Bij nader onderzoek blijkt het beest een soort graf ontdekt te hebben, gemaakt van grote keien, een miniatuurdolmen als het ware. De eerste potscherven komen al snel te voorschijn, en wanneer er nog enkele stenen van het 'graf' worden verwijderd, vindt men vazen en allerlei andere spullen, alsook botten en een schedel, en later een tablet met eigenaardige tekens erop.

Dit zou het begin zijn van vele jaren ellende voor de familie Fradin, en zelfs een levenslang gevecht van de jonge Emile voor de erkenning van de echtheid van deze en vele andere vondsten in andere graven, die in eerste instantie met behulp van burens werden gevonden en uitgegraven op dezelfde helling, die al gauw ten onrechte de naam Champ des morts, Dodenakker zou krijgen. Men had de eerste potten kapot geslagen, omdat men dacht een schat te hebben opgegraven, maar toen deze leeg bleken te zijn, liet men de overige intact.

Erg lang duurde het niet, of de zaak was tot in de verre omtrek bekend. Inspecteurs van de academie uit Moulins kwamen om rapporten te maken en voorwerpen voor verder onderzoek mee te nemen. Een arts uit Vichy, dokter Morlet, bleek zeer geïnteresseerd te zijn en zou zich later als de grote verdediger van Glozel opwerpen. In die tijd als deskundig bekend staande mannen als Dr.Capitan, abbé Breuil en Peyroni bezochten Glozel afzonderlijk. Hoe de strijd om de eer van de prehistorische vondsten zich precies tussen de partijen heeft kunnen ontwikkelen, willen we in het midden laten, zeker lijkt dat kleinzielige eerzucht en dom provincialisme de overhand kregen. De 'oorlog' die volgde, had niets met wetenschap te maken, en alles met gekwetste ego's. Vier jaar na de ontdekking van de eerste 'miniatuurdolmen' met inhoud stond Emile Fradin op twintigjarige leeftijd voor de rechter en toen hij op verzoek van deze zijn naam noemde, verbeterde de advocaat van de tegenpartij dit met Faussaire, 'Vervalser'. In de langdurige emotionele strijd die volgde, is er zelfs een dode gevallen. De zaak van Glozel leek reddeloos verloren, want doordat er enkele deskundigen samenspannen tegen de koppige en ongetwijfeld weinig diplomatieke jonge boerenzoon, geadviseerd en geholpen door de op dit terrein

niet als ter zake kundig beschouwde dokter Morlet, net zo min als de kanunnik Léon Cote, de latere schoonvader van Emile die de jongen ook al ras ter zijde stond, was er geen deskundige die 'Glozel' wilde of durfde verdedigen, ook niet de in 1927 bijeengeroepen internationale 'commissie van deskundigen'. En toch was er inmiddels, onder het oog van vele getuigen, een schat aan voorwerpen opgegraven in de 'dolmens van Glozel': gemaskerde urnen, die doen denken aan soortgelijke maskergezichten in de Noord-Spaanse grot van El Juyo, en tabletten met inscripties, welke voor een groot deel leken op letters uit het klassiek Fenicische alfabet, aangevuld met oude symbolen als ladders, geometrische figuren met kruisen erin, hakenkruisen e.d.; verder dierfiguren van been en ivoor vol geheimzinnige symbolen, zoals deze ook in de IJstijdgrotten zijn aangetroffen; hangers, amuletten en andere rituele voorwerpen van leisteen of kiezel en andere steensoorten, overdekt met Runen, maar ook met tekeningen van paarden en herten etc., zoals die ook in grotten te zien zijn; een offermes en -bijl van been met eveneens vele dierfiguren en inscripties. Het meest fascinerend is echter het beeldje van been van de Godheid met dubbel geslacht (in de wandelgangen 'Chasseur' genoemd, 'de Jager van Glozel'), d.w.z. met penis plus teeltballen maar ook met grote vrouwelijke borsten. En verder de z.g. 'biseksuele symbolen' van klei, penissen met testikels en met daartussen in een duidelijke vagina. En zoals te verwachten was, komt dit idee van een wezen met beide geslachten ook op verschillende plaatsen in de grottenkunst voor¹².

Maar keren we terug naar de 'affaire Glozel'. Emile Fradin kwam in de gevangenis terecht, maar de jongeman vocht terug en bleef volhouden, zijn leven lang. Er gingen tientallen jaren voorbij, en een nieuwe generatie deskundigen trad aan. Geleerden van het 'Centre d'Etudes Nucléaires de Grenoble' gingen zich ermee bemoeien. Professor Vagn Mejdhal uit Roskilde/Denemarken en Dr. Mac Kerrell uit Edinburgh in Schotland onderzochten voorwerpen met de laatste wetenschappelijke kennis, evenals andere geleerden uit Noorwegen (Lerje) Zweden (Silow), en opnieuw Denemarken (prof. Arne Bjor). De thermoluminescentie-methode werd toegepast op de voorwerpen van klei en de koolstof C-14 methode op de vondsten van ivoor en dierlijke en menselijke beenderen. Het resultaat was verbijsterend en raadselachtig tegelijk: een aantal voorwerpen van bot en ivoor stammen uit circa 17.300 v.C. Uit ongeveer 17.000 v.C. dateren de botten van een voor die tijd uitzonderlijk grote mens, een 'reus' zogezegd, waarvan het bestaan in die tijd volgens de beroemde Britse archeoloog Geoffrey Bibby (14-10-1917 tot 6-2-2001) inmiddels aan archeologen bekend is. Maar deze ouderdom was voor 'de deskundigen' die zich met Glozel hadden bezig gehouden nu juist het bewijs dat er bedrog in het spel

¹² Biedermann: Höhlenkunst der Eiszeit blz.103/ 104.

was, 'want zo lang geleden was er helemaal nog geen beschaving geweest', meenden zij.

Sommige voorwerpen van klei (de urnen) zijn zo'n 5000 jaar oud, andere (kleitabletten) zijn van 900 v.C. tot ongeveer onze jaartelling. Heel opmerkelijk is dat de jongste voorwerpen van dierenbot dateren van ca. 1500 v.C.

Eindelijk, op 17 juni 1990, 66 jaar na zijn ontdekking, ontving Emile Fradin de onderscheidingstekens der 'officiers d'Académie' en de médaille van de 'Conseil Général' van het district Allier. Maar nog altijd weet de officiële wetenschap niet, wat men aan moet met de vondsten in Glozel die zaken bewijzen die niet bewezen 'kunnen' worden. Men weet ook niet te verklaren, hoe al die voorwerpen van zo uiteenlopende ouderdom tezamen konden komen in enkele 'graven' in een gehucht in Frankrijk. Men kan daarover natuurlijk gaan speculeren, maar alleen een grondig onderzoek naar de ouderdom van deze dolmengraven zelf kan uitsluitsel brengen. Wanneer werd er besloten om een traditie van verzamelen van zo'n 17.000 jaren toe te vertrouwen aan Moeder Aarde?

***'L'Affaire de Glozel'*¹³.**

Deel twee van dit boekwerkje, *'Het schrift van Glozel'*, komt voor rekening van Patrick Ferryn. Op pagina 93 geeft deze deskundige een overzicht van alle in Glozel aanwezige schrifttekens met alle voorkomende varianten. Op de volgende bladzijde, pag. 94, ziet men het resultaat van het turven van de meest bekende lettersymbolen. Vervolgens worden deze 'Glozel-Runen' vergeleken met elders in Europa gevonden inscripties, op losse voorwerpen zowel als in grotten; en tenslotte worden andere culturen buiten het vasteland van Europa onder de loep genomen. Het lijkt dat vrijwel alle schrifttekens van het Egypte uit de prehistorie en van de eerste dynastie afkomstig zijn uit Europa (Glozel resp. de grotten). Ook allerlei letters van Fenicië zouden niet in het Nabije Oosten zijn bedacht. Menig schriftteken, aangetroffen in Libië, Kreta, Cyprus, 'Troje', Carië (dit is zuidwest Turkije), maar ook die gebruikt werden bij Scandinaviërs of Germanen, waren, zo lijkt het, al vele duizenden jaren in Europa bekend, waarschijnlijk alleen bij groepen ingewijde priestergeleerden. Naarmate er echter meer natuurgeweld plaats vond in de vorm van grote catastrofes, werden de priesters voorzichtiger met het gebruik van deze door de Goden gegeven Geheimen tot deze uiteindelijk nauwelijks nog mochten worden afgebeeld, net zomin als mens- en diergestalten. Wellicht dat de priesters die de oudste der Glozel-schatten onder hun hoede hadden, deze tegen 1500 v.C. meebrachten uit Bretagne, de Loire-

¹³ Zie: *L'Affaire de Glozel*, par Nicole Torché, Patrick Ferryn et Jacques Gossart; Copernic 1978.

Atlantique, de Vendée of de Charente-Maritime op hun vlucht naar de veilige bergen tussen het huidige Vichy en Roanne. En later werd deze verzameling aangevuld met recentere zaken.

Van hen die zich uitgebreid hebben bezig gehouden met de studie van Runen in IJstijdgrotten en op stenen uit dezelfde periode alsmede van het schrift van Glozel moeten we op de tweede plaats noemen André Cherpillod, die al vele publicaties op het gebied van woorden en talen op zijn naam heeft staan. Hij schreef in 1991 'Glozel et l'écriture préhistorique', en trok na een minutieuze verhandeling de conclusie:

'Het schrift ontstond in Europa'.

Maar nog niet alle geheimen van Glozel zijn volledig opgelost. Op zichzelf -en laat dit de lezer heel duidelijk zijn- is het ons volstrekt om het even of het schrift nu werd ontwikkeld door geleerden in Siberië, door eenzame genieën op Paaseiland, door Feniciërs of Zeevolken in Libanon, door donkere mensen (negers ¹⁴) in Egypte en Italië of door 'Chinezen' in Europa. Dat wij toch stil staan bij de Europese IJstijd en speciaal bij de prestaties in het Magdalénien en de gegevens uit de grotten, is voornamelijk omdat dit schrift een van de vele bewijzen vormt voor dit boek: 'Kinderen van Atlas'. In het reeds vermelde boek van Richard Rudgley, 'Het Stenen Tijdperk, bakermat van beschaving' komen onderzoekers tot dezelfde conclusie, n.l. dat het Europese Grottenschrift (de zogenaamde 'Runen') aan de basis ligt van ons huidige schrift. Daarin wordt bovendien op pag. 93 duidelijk gemaakt, dat dit Grottenschrift heel veel later voor een deel ook op Chinese orakelbeenderen verschijnt, namelijk vanaf ca. 1500 v.C., want de Shang-leiders met hun brons, met hun strijdwapens, hun Runen op drakenbotten en met hun kennis van megalietmonumenten moeten uit Europa zijn gekomen.

De schokkende gebeurtenissen, die eerder al gepaard gingen met het einde van de IJstijd, hebben mensen toen naar het Midden Oosten doen vluchten. Anderen gingen minder ver weg, en belandden op de Balkan en in Roemenië. In 3300 v.C. zouden ook vandaar uit weer groepen naar Mesopotamië en Egypte zijn

¹⁴ Tot in het begin van de 21ste eeuw was het Nederlandse woord 'neger' een onomstreden en onbelaste aanduiding voor donkere mensen, voor zwarten, stammend uit Afrika. Onder Angelsaksische invloed zou deze benaming evenwel 'beschadigd' zijn. Maar mensen die duizenden jaren voor onze jaartelling leefden, kunnen we nu moeilijk 'Afro-Amerikanen' noemen. We kiezen daarom voor de term 'Donkeren', zoals ook de oude Grieken dat deden, die hen 'Faeaken' noemden, d.w.z. 'De Donkeren' 'De Duisteren'. De Faeaken kwamen volgens Homerus uit Hypereia (Afrika) (Odyssee VI 4-8). Zie ook I. Wilkens 'Waar eens Troje la', pag.300.

vertrokken, en tevens een begin hebben gemaakt, zoals altijd en overal uiteraard met de daar reeds levende volken, aan de Cycladische cultuur, die na 2500 v.C. overging in de schitterende Minoïsche beschaving, nadat vanuit Zuid Spanje groepen mensen waren gearriveerd met weer nieuwe ideeën.

Na de IJstijd.

Globaal rond 8000 v.C. , zo wordt gesteld, was de laatste IJstijd voorbij¹⁵. De met een dikke ijslaag overdekte landstreken van noord Europa en noord Amerika lagen zich in vrij korte tijd te koesteren in een weldadig warme zon. Het weelderig groene Siberië en de waarschijnlijk vruchtbare kuststreken van wat nu Laptewzee en Oostsiberische zee heet, veranderden in onherbergzame sneeuwwoestijnen, zoals plotseling bevroren mammoeten ons leren. Vele dieren stierven door deze overval, en mensen vluchtten ongetwijfeld in paniek in de richting van de levenbrengende Zonnegod, in oostelijk Azië, naar het Nabije en Midden Oosten, en ook naar Europa. Uit dit laatste werelddeel zijn toen ook veel mensen verdwenen, gestorven resp. op de vlucht geslagen in hun angst voor het natuurgeweld.

Vanuit het oosten, maar ook uit zuid en midden Europa trokken mensen in de periode daarna gestaag naar het noorden, afhankelijk van de snelheid waarmee het ijs verdween en het land leefbaar werd voor flora en fauna.

De mensen van de grottencultuur zullen zich hebben afgevraagd, wat de Godheid toch wel niet voorhad met de catastrofe die gepaard ging met de drastische klimaatsverandering. Priesters moeten, om hun gezag te kunnen handhaven, naar verklaringen hebben gezocht, waarom enerzijds de heilige tempelgrotten werden dichtgesmeten, en anderzijds hun wereld veel warmer, aangenamer en vruchtbaarder werd. De Godheid was blijkbaar boos geweest, maar men kreeg

¹⁵ In een onderzoek van de Vrije Universiteit te Amsterdam wordt vermeld, dat de laatste IJstijd zo'n 10.000 jaar geleden eindigde: <http://www.geo.vu.nl/~huik/ijstijd.html> Wij citeren: 'Het ijstijd-klimaat is nog steeds een van de grootste raadsels van het klimaat-onderzoek. Bij onderzoek aan ijskernen uit de Groenlandse ijskap bleek 15 jaar geleden dat het klimaat zeer sterk kon wisselen. In zeer korte tijd - een mensenleeftijd of nog korter - kon het van ijzige koude omslaan in een klimaat dat niet veel kouder was dan het huidige, om dan vervolgens weer af te zakken naar ijzige koude. Ook het einde van de ijstijd is zo snel gegaan, alleen bleef het toen warm, nu al zo'n 10.000 jaar heeft zich geen terugval naar koude voorgedaan.'

Martijn van Calmthout schrijft evenwel in de Volkskrant van 19-11-2016 (Sir Edmond pag.10): 'Zo leven we nu officieel in het Holoceen, een relatief warm en dus voor de mens comfortabel tijdperk dat officieel 11.700 jaar geleden begon aan het einde van de vorige ijstijd'.